

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., 8 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Ewa Kaźmierczak

po rozpoznaniu 8 września 2017 r. w P.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółka jawna T. D. & S. O.

przeciwko T. L.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie, V Wydziału Gospodarczego z 13 kwietnia 2017 r., sygn. akt. V GC 43/16

1. oddała apelację,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

/-/ SSO Ewa Kaźmierczak

UZASADNIENIE

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505¹⁰ § 2 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym, a w takim z mocy art. 505¹kpc rozpoznawana jest sprawa niniejsza, Sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym chyba, że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy. Zarówno powód w apelacji, jak i pozwany w odpowiedzi na apelację wniosku takiego nie złożyli. Sprawa została zatem rozpoznana na posiedzeniu niejawnym.

Wbrew stawianym w apelacji zarzutom błędów i sprzeczności w ustaleniach faktycznych Sąd II Instancji w całości podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i uznaje je za prawidłowe, wewnętrznie spójne, zaś wywiedzione z ustalonych faktów wnioski za zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowym nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, a apelacja ma w tym względzie charakter wyłącznie polemiczny.

Tytułem wstępu przypomnienia wymaga, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, tj. rozstrzygnięcia spornych kwestii na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Jeżeli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w omawianym przepisie, choćby nawet dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć również logiczne i zgodne

z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Tylko zatem w przypadku wykazania i to argumentami natury jurydycznej, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebranych materiałem dowodowym, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd; nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wykazanie, czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273). W razie postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc jego wykazanie nie może być ograniczone do odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie, przy jednoczesnym zaniechaniu wykazania, iż ocena przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499). Apelacja wniesiona przez powoda nie czyni zadość tym wyżej wymienionym wymaganiom, a zatem zarzuty błędnych ustaleń faktycznych na kanwie zebranego materiału dowodowego są nieusprawiedliwione.

Wbrew powielanemu jedynie w apelacji twierdzeniu powoda, nie sposób było ustalić i uznać, że strony łączyła umowa najmu zawarta w sposób konkludentny na czas nieokreślony w dniu 30 grudnia 2014 roku. Teza taka wynika wyłącznie z niczym nie potwierdzonych twierdzeń powoda. Nawet przesłuchanie współnika powoda nie dostarczyło dowodu prawdziwości tych twierdzeń, bowiem wpiery z zeznania S. O. wynika, że wiedzę o rzekomym ustaleniu warunków z pozwanym owej umowy miał nie od pozwanego, a od swego pełnomocnika, a następnie zeznał, że podpisany projekt umowy konsultował z pozwanym, jak też stwierdził: „myśmy rozmawiali wówczas bezpośrednio”. Wiarygodność takiej relacji jest znikoma, szczególnie jeśli zważyć, że zeznający nie pamięta zdarzenia późniejszego – swego wejścia do lokalu w maju.

Zawarcie owej umowy w sposób ustny lub konkludentny przeczy, zgodnie z zasadami logiki, usilne oczekiwanie powoda na podpisanie projektu umowy przez pozwanego. W sytuacji zawarcia umowy w sposób ustny lub przez czynności dokonane nie byłoby logiczne oczekiwanie na podpis pod umową na piśmie. Do czasu złożenia zaś zgodnych oświadczeń woli wyrażonych pisemnie – dokument nie stanowił jeszcze umowy, a jej projekt i wyrażał co najwyżej wolę powoda co do zawarcia umowy, której treść została przez powoda podpisana. W ocenie Sądu nieuzasadnione byłoby zastosowanie dyspozycji art. 68² k.c. w stanie faktycznym tej sprawy. Milczenie jest wyrazem zgody przede wszystkim wtedy, gdy podmiot pozostaje bierny, mimo że w danych okolicznościach powinien i mógł zabrać głos. Tymczasem pozwany nie zachował się biernie, bowiem odesłał powodowi niepodpisany egzemplarz umowy. Nie sposób zatem uznać, że przedmiotową sytuację można zakwalifikować jako milczące przyjęcie oferty przez przedsiębiorcę. Należy także przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 5 grudnia 2003 r. (IV CK 286/02, Lex nr 164015), w którym uznał, że choć dla przyjęcia istnienia stałych stosunków w rozumieniu art. 386 k.c. (obecnie art. 68² k.c.) nie jest obojętna ilość, wielkość, powtarzalność i częstotliwość zawieranych między stronami transakcji oraz wielkość obrotów, to jednak decydujące znaczenie ma stały charakter tych kontaktów umożliwiający przewidzenie zarówno tego, że oferta zostanie złożona, jak i jej przybliżonej wielkości, a przede wszystkim zachowania stron związanego ze składaniem i przyjmowaniem ofert oraz zawieraniem umów. Jedynie stałe kontakty, które doprowadziły do wytworzenia się zwyczajowego, stałego trybu zawierania umów, w którym reakcje każdej ze stron na czynności drugiej strony są zawsze podobne i łatwe do przewidzenia, a do zawierania umów dochodzi rutynowo i niejako automatycznie, mogą uzasadniać przyjęcie, że strony pozostają w stałych stosunkach w rozumieniu art. 386 k.c., w których brak odpowiedzi na ofertę może być uznany za jej przyjęcie. Z tych samych powodów nie można uznać zachowania pozwanego za takie oświadczenie woli, z którego wynika chęć zawarcia umowy, wręcz przeciwnie, odesłanie niepodpisanej umowy wskazuje na brak takiego zamiaru.

Nie sposób się również zgodzić z zarzutem nieuwzględnienia normy wyrażonej w art. 674 k.c. Jakkolwiek okres najmu dobiegł końca w dniu 10 stycznia 2015 r., to jednak już pismem z dnia 22 stycznia 2015 r. pozwany zwrócił się do powoda z wezwaniem do protokolarnego przekazania lokalu. Wezwanie to zostało ponowione w dniu 3 lutego 2015 r., zaś wobec nieprzybycia i bierności powoda, pozwany przywołał dwóch świadków stanu lokalu i sporządził jednostronny protokół zdawczo odbiorczy, który wraz z kompletem kluczy został wysłany na adres powoda. Art. 674

k.c. stanowi regułę interpretacyjną, która ma zastosowanie jedynie w razie powstania wątpliwości, a nie znajduje zastosowania zawsze i niejako automatycznie. W wypadku gdy zachowanie się wynajmującego lub najemcy wskazuje na to, że dalsze używanie rzeczy ma wymiar chwilowy i nie zmierza do przedłużenia umowy, nie dochodzi do dorozumianego (milczącego) przedłużenia umowy, o którym mowa w art. 674 k.c. Jeśli zaś chodzi o niepodpisane przez pozwanego, a sporządzone przez powoda pismo z 22 stycznia 2015r. (k.128) to uznać należało, że w żaden sposób jego sporządzenie przez powoda oraz nie podpisanie przez pozwanego, który jak zeznał, że został mu „podłożony” do podpisu – nie dowodzi związania stron sporu umową najmu.

Nie znajduje uzasadnienia również zarzut wydania przedmiotu najmu osobom trzecim, to jest M. B. i A. D.. Ze znajdującego się w aktach sprawy protokołu zdawczo-odbiorczego jednoznacznie wynika, że osoby te pełniły jedynie rolę świadków podejmowanych przez pozwanego jednostronnie z uwagi na nie przybycie przedstawiciela powoda czynności i nie zostały nigdzie określone jako (...), zaś ich podpisy na protokole również nie widnieją w polu przeznaczonym dla (...). Pozwany mógł zatem przesłać klucze do lokalu wraz z protokołem zdawczo-odbiorczym bowiem, wbrew twierdzeniom powoda, nie wydał ich osobom trzecim. Stąd też słusznie Sąd Rejonowy oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków M. B. i A. D., bowiem w świetle zgromadzonych dowodów nie miał on dla sprawy żadnego znaczenia. Zresztą powód utracił prawo podnoszenia zarzutu związanego z oddaleniem przez Sąd Rejonowy wniosku o przesłuchanie tych świadków skoro nie zgłosił do protokołu rozprawy zastrzeżenia z art. 162kpc. Powód nie wykazał również rozmiaru kluczy do lokalu, co miałoby uzasadniać jego tezę o niemożności ich przesłania w kopercie A5, a ponadto nie wykazał celowości pokonywania zabezpieczeń w celu objęcia lokalu w posiadanie.

Z powyższych względów wywody powoda zawarte w apelacji należy uznać wyłącznie za polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, które nie znajdują oparcia w już zgromadzonych dowodach, jak również na poparcie których nie przedstawiono żadnych nowych dowodów.

Mając powyższe na względzie, wobec braku wykazania zasadności któregokolwiek z podniesionych przez powoda zarzutów, wniesiona przez niego apelacja na podstawie |art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu. Koszty zastępstwa procesowego obciążały stronę powodową zgodnie z wynikiem sporu i zostały obliczone w oparciu o § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 z późn. zmianami)

/-/ SSO Ewa Kaźmierczak